

РЕШЕНИЕ

№ 21034

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 28.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2714** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК, вр. чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Н. Г. З., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № ЧР – 01 – 3/06.01.2025г. на министъра на правосъдието, с която е прекратено временното преназначаване на жалбоподателя на длъжността „главен секретар“ в Министерство на правосъдието, считано от 06.01.2025 г. и е разпоредено служителът да заеме предишната си длъжност „служител по сигурността на информацията“ в звено „Сигурност“ на Министерство на правосъдието.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на материалния и на процесуалния закон и неспазване на установената форма. Правят се възражения за липса на мотиви, за включен преднамерено текст за съгласие, каквото служителът не е давал. Не е посочена причината, поради която временното преназначаване е прекратено, при положение, че срокът „до четири години“ не е изтекъл. Липсват фактически и правни основания, каквото е изискването на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК. Също така е посочено, че прекратяването е на основание сключено тристранно споразумение за назначаване на служител от администрацията на МОСВ, без да е ясно какви са целите на това назначение. Нарушени са принципите по чл. 6 и чл. 13 от АПК и чл.18 от ЗДСл. Заповедта не съответства и на целта на закона. В хода на съдебното производство доводите за незаконосъобразност на заповедта се поддържат от адв.Ч. - Н.. Допълнително е направено възражение за неспазване на процедурата по чл. 42, ал. 3 и ал. 4 от Вътрешните правила за управление и развитие на човешките ресурси в Министерство на правосъдието. Направено е искане за присъждане на разноски. Представени са писмени бележки.

Ответникът – министърът на правосъдието, чрез юрисконсулт М., прави възражение за недопустимост на съдебното производство поради липса на правен интерес, предвид последващо прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността „служител по сигурността на информацията“ в звено „Сигурност“ на Министерство на правосъдието. По съществото на спора излага съображения за законосъобразност на заповедта. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства, както и твърденията на страните, от фактическа страна намира за установено следното:

Н. Г. З. първоначално е заемал длъжността "служител по сигурността на информацията" в звено „Сигурност“ на Министерство на правосъдието.

Със Заповед № ЧР – 01 – 97/04.04.2023 г. на министъра на правосъдието е преназначен на основание чл. 82а, ал. 1 от ал. 2, чл. 67, ал. 5, т. 6 от Закона за държавния служител на длъжността „главен секретар“ на Министерство на правосъдието за срок „до 4 години, считано от датата на връчване на заповедта“. Заповедта е връчена на 05. 04. 2023 г.

На 06. 01. 2025 г. е сключено тристранно споразумение между министъра на правосъдието, министъра на околната среда и водите и П. С. за временно преместване на служителя на длъжността „главен секретар“ в Министерство на правосъдието за срок от 4 години, считано от 06. 01. 2025 г.

Издадена е Заповед № 2/06.01.2025 г. на министъра на околната среда и водите, с която на основание чл. 81б, ал. 2 от ЗДСл и сключеното споразумение е преместен временно П. С. от длъжността началник на отдел „Администриране и нередности“ в Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ към МОСВ на длъжност „главен секретар“ на МП за срок до 4 години.

Изготвена е докладна записка от В. Ш., директор на дирекция „Управление на човешките ресурси“ в Министерство на правосъдието до министъра на правосъдието, с която записка са представени проектите на заповеди за прекратяване на временното преназначаване на основание чл. 82а от ЗДСл на Н. З. и на В. Ж. и заемане на предишните длъжности. Докладната записка е съгласувана с главен юрисконсулт и главен експерт в дирекция „У.“ на МП.

Издадена е процесната Заповед № ЧР – 01 – 3/06.01.2025 г. на министъра на правосъдието, с която е прекратено временното преназначаване на жалбоподателя на длъжността „главен секретар“ в Министерство на правосъдието, считано от 06.01.2025 г. и е разпоредено служителят да заеме предишната си длъжност „служител по сигурността на информацията“ в звено „Сигурност“ на Министерство на правосъдието.

Заповедта е връчена на Н. З. на 06.01.2025г. При връчването служителят е изразил писмено несъгласие с прекратяването на временното му преназначаване.

Годишните оценки за изпълнението на заеманата от З. длъжност за 2022г., 2023г., включително и за 2024 г. са „изключително изпълнение“.

Със Заповед № ЛС 04 – 36/02. 02. 2024 г. на министъра на правосъдието са утвърдени Вътрешни правила за управление и развитие на човешките ресурси в МП, изменени със Заповед № ЛС 04 – 275/18. 07. 2024 г. на министъра на правосъдието.

Със Заповед № ЧР – 01 – 82/07.05.2025 г. на министъра на правосъдието, на основание чл. 108 от ЗДСл във вр. с чл. 107, ал.1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с Н. Г. З. от длъжността „служител по сигурността на информацията“ в звено „Сигурност“ на МП, считано от 07.05.2025г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София - град, Първо

отделение, 43 - ти състав, формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 06.01.2025г. и в нея не е посочен срок и орган, пред който подлежи на обжалване. Жалбата е подадена на 05. 03. 2025 г. Съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване се удължава на два месеца, съответно жалбата е подадена в срок. Не е основателно възражението за липса на правен интерес, предвид последващо прекратяване и на служебното правоотношение с Министерство на правосъдието от предишната заемана длъжност, на която е възстановен служителът след издаване на процесната заповед. Процесната заповед засяга правната сфера на служителя и за него е налице правен интерес от оспорването. Последващата заповед подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Министърът на правосъдието е орган по назначаване по смисъла на чл. 6, ал. 2 ЗДСл.

Заповедта е в писмена форма, но в нея освен правни основания не са посочени фактически такива, които да обосновават необходимостта и целесъобразността на извършеното преназначаване. Заповедта не е мотивирана, формално и неясно като основание на оспорения акт е позоваването на сключеното тристранно споразумение на основание чл.81б от Закона за държавния служител между министъра на правосъдието, министъра на околната среда и водите и П. С. за временно преместване на служителя на длъжността „главен секретар“ в Министерство на правосъдието за срок от 4 години, считано от 06. 01. 2025 г. В действителност няма пречка мотивите на акта да се съдържат в друг съпътстващ документ, издадени преди процесния и свързани с неговото издаване ./ В този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/, но в конкретната заповед няма препращане към писмен анализ, който да е обективиран в доклад или записка, изготвени в административното производство и в който да са посочени фактическите обстоятелствата, мотивирали ответника при издаването на оспорения акт. Какво е наложило преместване на служител от друга администрация на мястото на жалбоподателя остава напълно неясно. Не може да се установи дали преместването е с цел подобряване функционирането на администрацията, не може да се установи каква е целта на това преместване изобщо и дали тя съответства на целта на закона.

Оспореният в настоящото съдебно производство административен акт е издаден на основание чл. 82а от ЗДСл. Съгласно разпоредбата на чл. 82а, ал.1 от ЗДСл, с писмено съгласие на държавния служител той може да бъде преназначен за срок не по – дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане. Съгласно ал. 2 на чл. 82а от ЗДСл, след изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност. В случаите, когато тази длъжност е съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация.

Съгласно чл. 169 от АПК, при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. Прекратяването на временното преназначаване е в рамките на оперативната самостоятелност на органа по назначаването. Упражняването на правомощията обаче, следва да е добросъвестно и разумно, подчинено на легитимни цели, каквито са постигане на ефективно и ефикасно функциониране на администрацията посредством оптимизиране на дейността ѝ. При наличие на

оперативна самостоятелност съдът трябва единствено да провери дали при издаване на заповедта органът е действал в изпълнение на свои правомощия по оперативна самостоятелност, съответно отклонил ли се е от тези правомощия, нарушавайки приложими императивни норми на закона и преследваната с тях цел. Именно при тази проверка настоящият състав стига до извода, че оспорената заповед е издадена в нарушение на целта на закона.

Срокът за преназначаването на жалбоподателя по заповед Заповед № ЧР – 01 – 97/04.04.2023 г. на министъра на правосъдието съответства на изискването по чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл. Този срок на преназначаването, обаче, не е бил изтекъл към датата на прекратяването му и възстановяването на Н. З. на предишната длъжност "служител по сигурността на информацията" в звено „Сигурност“ на МП с процесната заповед, в която както беше посочено липсват мотиви за предсрочното прекратяване на преназначаването и съответно за предсрочното възстановяване на предходната длъжност. Липсата на мотиви е нарушение на изискването по чл. 59, ал. 1 от АПК и води до неясна воля по чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК на органа по назначението. Вярно е, че в случая административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, което правото на органа по назначаване на оперативна самостоятелност обаче не е абсолютно и самоцелно. Основа за качествено и добросъвестно изпълнение на служебните задължения е стабилитета на служебното правоотношение и неговата подчиненост единствено на закона. В случая едностранната и немотивирана промяна в служебното правоотношение от страна на органа по назначаването е в разрез с принципите на "последователност", "предвидимост" и "съразмерност". Основателно е възражението и за допуснатото нарушение на чл. 42, ал. 4 във вр. с ал.1, т.1 от Вътрешни правила за управление и развитие на човешките ресурси в МП, утвърдени със Заповед № ЛС 04 – 36/02. 02. 2024 г. на министъра на правосъдието. Липсват мотиви относно предсрочното прекратяване на временното преназначаване, изготвената докладна записка от директор на дирекция „Управление на човешките ресурси“ в Министерство на правосъдието също не съдържа мотиви с причините за предлаганото прекратяване на временното преназначаване и необходимостта от това.

Горните съображения, обосновават незаконосъобразност на оспорената Заповед № ЧР – 01 – 3/06.01.2025 г. на министъра на правосъдието, поради неспазване на законоустановената форма за мотивираност по чл. 146, т. 2 от АПК, противоречие с материалните разпоредби по чл. 146, т. 4 от АПК на чл. 82а ал. 2 от ЗДСл и чл. 6, чл. 13 от АПК, чл. 18 от ЗДСл и несъответствие с целта на закона по чл. 146, т. 5 от АПК, което изисква нейната отмяна. /В този смисъл решение № 5241 от 30.04.2020г. по адм. д. № 8900/2018 г. ВАС, решение № 3671 от 26.03.2024 г. по адм. д. №1966/2023 г. на ВАС, решение № 5914 от 15.06.2022г. по адм.д.№1853/2022 г. на ВАС, решение № 6661 от 31.05.2024 г. по адм.д.№4224/2024г. и решение №5731/02. 06. 2025 г. по адм. дело № 3206/2025 г. на ВАС.

При този изход на правния спор на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 250 лева, договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР – 01 – 3/06.01.2025 г. на министъра на правосъдието, с която е прекратено временното преназначаване на Н. Г. З. на длъжност „главен секретар“ в Министерство на правосъдието, считано от 06.01.2025 г. и е разпоредено служителят да заеме предишната си длъжност „служител по сигурността на информацията“ в звено „Сигурност“ на Министерство на правосъдието.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Н. Г. З., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноси по делото, в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: